

SAAMATTOMUUS

Suoraan sanoen turhauttaa! Olen nyt 3 viikkoa odottanut päätöksiä ja määräystä erään työn aloittamiseen. Palaverit kyseisestä projektista on pidetty jo aikapäiviä sitten. Myös hankkeen kiireellisyyteen vedoten, yrityksen laatiman alkuperäisen aikataulun mukaan, homma olisi pitänyt olla jo suoritettu. Mutta mitä vielä! Tässä sitä odotellaan yhteydenottoa! Ja muuta yrityksen ei tarvitsisi kuin toimittaa aineistomateriaali minulle, niin pääsisin hommiin.

Asioiden odottelu on yksi turhauttavimmista seikoista. Myös erään toisen yhteistyökumppanin tavoittamattomuus ja asioiden seisominen saa minut levottomaksi. Tarmoani olen purkanut uuden projektin, yksi niistä tuhansista, suunnittelulla ja työstämisellä. En voi ymmärtää, miten ihmisillä on niin vaikeaa päättää asioita ja ryhtyä toimeen. Miksi edes suunnitella mitään, jos asiat jäävät vain notkumaan eivätkä ne saa suunnittelijaansa innostumaan. Juuri innostus on energianlähteeni ja saa minut malttamattomaksi. Syöksyn työn touhuun, kuin pieni lapsi leikkipuistoon.

Missä hitossa ihmiset oikein ovat? Vastaus: Lomalla. Niinpä! Ja mitä minä teinkään esimerkiksi juhannuspyhien aikana. Mietin pääni puhki uutta työidea. Niin jäivät ystävät, löhöily ja illanistujaiset. Istuin koneen ääressä ja kirjoitin puhtaaksi projektiani valottaakseni sen sisältöä kollegalleni. Seuraavan yön unet menetin odottaessani jännittyneenä vastausta, jota en itse asiassa ole saanut vielä viikonkaan jälkeen. On pakko uskoa, että juuri minun juttuni eivät ole muiden tärkeysjärjestyslistalla ensimmäisenä. Huomaan vaativani muilta asettumista minun aikatauluihini ja työtahtiini. Miksen minäkin nauti ansaitusta vapaa-ajasta, kun kerran siihen tarjoutuu oiva tilaisuus? Taidan olla enemmän kiinni töissäni kuin olin uskonutkaan.

Olen vapauden, itsensä toteuttamisen ja elämästä nautiskelun

puolestapuhuja. Siihen kuuluu vahvana osa-alueena työ ja sen mielekkäisyys. Kirjailija Tom Hodgkinson saarnaa maailmalla puolestani vallankumouksesta, joka vapauttaa työnarkomaanit joutilaiksi nautiskelijoiksi. Tällä hän tarkoittaa vastuun ottamista omista päätöksistä: ” Jos elämässäsi on jotakin, mistä et pidä, muuta se.”

Rakastan ammattiani enkä koe tekeväni työtä sanan varsinaisessa merkityksessä. Jos nykyinen ammattini ei olisi työtäni, se olisi harrastus. Huomaan kuitenkin toimivani osittain vastoin peräänkuuluttamiani aatteita. Huolimatta työni mielekkyydestä, en pysty käsi sydämellä vannomaan, ettei ahkeruus ja tehokkuus saa toisinaan minusta liian suurta otetta. Sen havainnoiminen innostuksen seasta on vain joskus niin vaikeaa.

Olenko siis sittenkin se työnarkomaani, joita Herra Hodgkinson peräänkuuluttaa? Puolustan itseäni sekä malttamattomuuttani sillä, etten halua töiden kasaantuvan yhteen ryppääseen aikataulujen pettäessä. Se ei taida nyt kuitenkaan riittää puolustukseksi. On oikeasti aika kääntää katse itseensä ja opetella kärsivällisyyttä. Niin, ja toimimaan myös itse sen mukaan, mitä muillekin peräänkuulutan. Mikään osa-alue elämässä ei saa ottaa valtaa muilta. Heikkouteni on mennä äärimmäisyyksiin. Ei kai työstä nauttimisella tarkoiteta, että sitä pitäisi tehdä liiallisuuksiin asti? Kaikilla nautinnoilla taitaa olla vaara koukuttaa ja tehdä riippuvaiseksi.

Asiakkaani, kollegani sekä muut yhteistyökumppanini eivät suinkaan ole otsikon lailla saamattomia. Suunnattoman ärtymyksen ja turhautuneisuuden vallassa kirjoitettu otsikko pitäisi pienen itsetutkiskelun jälkeen muuttaa joksikin, joka sen sijaan kritisoi itseäni.

Sitä otsikko pohdiskellen...